

THEATERMAKER WOONT ZES WEKEN BIJ ASIELZOEKERS IN OPVANGCENTRUM ALS INSPIRATIE VOOR PRODUCTIE

"Zij zien dit niet als vijfsterrenverblijf"

Foto Henk Deleu

De Irakese theatermaker Mokhallad Rasem verblijft zes weken lang in het Rode Kruisopvangcentrum in Mene om er verhalen te sprokkelen voor zijn nieuwe theatervoorstelling 'Zielzoekers'. Mokhallad woonde elf jaar geleden zelf zes maanden in een asielcentrum. "Het is hier een vijfsterrenverblijf, maar als asielzoeker zie je dat écht niet zo", zegt hij.

JOYCE MESDAG, CHARLOTTE DEGEZELLE

Het was het Tielse Theater Malpertuis dat Mokhallad Rasem contacteerde met de vraag om een voorstelling te maken rond asielzoekers. "Ik noem ze liever 'zielzoekers'", zegt Mokhallad, die in Antwerpen woont. "Asielzoekers klinkt wat te negatief. Voor mij zijn het allemaal mensen die op zoek zijn naar een betere toekomst, een nieuwe start."

'Zielzoekers' is meteen ook de naam van een cultuurreeks, waarmee CC De Steiger een heel voorjaar lang inzoomt op het vluchtelingentema. Zo is er een tentoonstelling 'Na de vlucht', een opendeurdag in het asielcentrum op 11 februari, en dus ook de voorstelling 'Zielzoekers', die Mokhallad uitwerkt, in samenwerking met theater Malpertuis, het Toneelhuis, CC De Steiger en het Rode Kruisopvangcentrum.

Om inspiratie op te doen en verhalen te sprokkelen voor die theatervoorstelling, leeft Mokhallad zes weken lang in het Rode Kruisopvangcentrum. Hij blijft er slapen, eet er mee en leeft echt tussen de bewoners. "In het begin dachten ze nog dat ik net als zij een asielaanvraag had lopen, maar intussen weten ze wel waarom ik hier ben. Ik probeer hen tijdens mijn tijd hier zoveel mogelijk te helpen: met vertalen, met huiswerk,..."

Voor Mokhallad is het een confrontatie met zijn eigen verleden. Hij kwam elf jaar geleden zelf als asielzoeker aan in ons land. Hij verbleef toen zes maanden in een asielcentrum. "Nu zou ik het hier een vijfsterrenverblijf noemen", zegt hij. "De mensen die hier werken zijn superlief. Voor mij zijn het echte helden. Iedereen doet heel veel moeite om activiteiten te voorzien voor de vluchtelingen. Er is een fitnessruimte, mensen kunnen naailes volgen en er is zelfs een bibliotheek."

Wie er als vluchteling woont, ervaart zijn verblijf echter meestal niet zo. "Die mensen hebben álles moeten achterlaten. Hun hoofd zit bij hun familie, die ze kwijt zijn geraakt. De onzekerheid over hun asielaanvraag, dat vreet aan hen. Als ze het even niet zien zitten, dan zeg ik dat ik zelf ook vijf jaar heb moeten wachten op uitsluitel. Dan komt er een glimlach op hun gezicht."

Geen sombere voorstelling

Het mag geen sombere theatervoorstelling worden. "Wat het precies wordt, zal ik pas na die zes weken weten. Ik weet wel al dat ik het wil hebben over de toekomst, over de dromen van de mensen die hier wonen. Ik zal niet focussen op de verschrikkelijke dingen die ze hebben meegemaakt. Als ik gesprekken heb met de bewoners, dan vraag ik niet waar ze vandaan komen, en waarom ze naar hier zijn gevlucht. Ik vraag hen wat ze graag doen. Wat hun lievelingskleur is. Waar ze naartoe willen met hun leven."

De voorstelling komt er volgend voorjaar aan, en de opvoering is gepland in de Sint-Franciscuskerk in Menen.